

**Ωδή πρώτη**  
**[XI]**  
**Η Βρετανική Μούσα**

α΄

Εάν τα ποσειδώνια  
κύματα, τον αυθάδη  
ναύτην απομακρύνωσιν  
από την πάτριον νήσον του  
5πριν έλθει η νύκτα·

β΄

Με ψυχήν πικραμένην  
ορθός επί την πρύμνην  
βλέπει επάνω εις την θάλασσαν  
την ησυχίαν χυμένην  
10και εσπέριον σκότος·

γ΄

Βλέπει τα περιπόθητα  
βουνά και τα χωράφια  
της γλυκεράς πατρίδος  
κεχρυσωμένα ακόμα  
15από τον ήλιον.

δ΄

Αλλ΄ ήδη εις τα ερεβώδη  
λουτρά βαθέα της δύσεως  
του λαμπρού βασιλέως  
των αέρων εβούτησεν  
20η εσχάτη ακτίνα.

ε΄

Και αλλάζει, ιδού, αμαυρώνεται  
της νήσου η ράχη, ως πρόσωπον  
νέας, ορφανής παρθένου,  
υγρόν υπό το σύγνεφον  
25της δυστυχίας·

ς΄

Τα λυπημένα ομμάτια του  
τότε αν σηκώσει ο ναύτης,  
βλέπει επάνω εις την χώραν του  
τρέμον και μεσουράνιον  
30το πρώτον άστρον.

ζ΄

Ούτως αν χάσει ο άνθρωπος  
το φως, και τον σκεπάσει  
μακάριον σκότος, βλέπομεν  
επ΄ αυτόν ανατέλλον  
35άστρον ελπίδος.

η΄

Ω Βύρων· ω θεσπέσιον  
πνεύμα των Βρετανίδων,  
τέκνον μουσών και φίλε

άμοιρε της Ελλάδος  
40καλλιστεφάνου.

θ'

Πλεγμένα με τα φύλλα  
του μυστικού Ελικώνος  
της Υγιείας τα ρόδα  
χθες θαυμασίως εστόλιζον  
45την κεφαλήν σου.

ι'

Χθες τον ουράνιον έτρεχε  
δρόμον ο ήλιος· χύνων  
τας πλέον λαμπράς ακτίνας  
το μέτωπόν σου αντέστραπτεν  
50ως αθανάτου.

ια'

Σήμερον κείσαι, ως εύφορος  
πολύκλωνος ελαία  
από το βίαιον φύσημα  
σκληρών ανέμων κείται  
55εκριζωμένη.

ιβ'

Σήμερον κείσαι, ω Βύρων.  
Και πού τα ένθεα έπη,  
πού είναι τώρα τα σύμμετρα  
πτερόεντα φωνήεντα  
60καστάλιε κύκνε;

ιγ'

Θαυματουργοί φυσησατε  
πνοαί του παραδείσου·  
σηκώσου, ω Βύρων, τίναξον  
μακρά από σε τον άωρον  
65μόρσιμον ύπνον.

ιδ'

Ιδού της μουσοτρόφου  
Ευρώπης τα υπερέχοντα  
έθνη ακόμα προσμένουσιν,  
ακόμα την φωνήν σου  
70επιθυμούσιν.

ιε'

Ιδού η Ελλάς σου ετοιμασεν  
όχι τον χρυσόν κύκλον  
τον τους κροτάφους φλέγοντα  
των αργών βασιλέων  
75ή των τυράννων·

ις'

Αλλά στέφανον έτερον,  
στολήν ένδοξον, έντιμον,  
αξίαν νοός δικαίου,  
ανδρός αξίαν γενναίου  
80φιλελευθέρου·

ιζ΄

Στέφανον αιωνίων  
κλάδων αφθάρτων, λάμποντα  
όχι διά τους κροτούντας  
ποιητάς το μονόχορδον  
85της κολακείας·

ιη΄

Αμή διά σε τον εύτολμον  
λειτουργόν των παρθένων  
Ελικωνίων· φιλούσιν  
οι Μούσαι χείρα αμίαντον  
90και υψηλόν πνεύμα.

ιθ΄

Σε η Ελλάς ευγνώμων  
ως φίλον μεγαλόψυχον  
ζητεί να στεφανώσει,  
ως παρηγορητήν της,  
95ως ευεργέτην.

κ΄

Σηκώσου ω Βύρων... φίλε  
σηκώσου... λάβε, ω μέγα,  
λάβε το δώρον, ύμνησον  
του σταυρού τους θριάμβους  
100και της Ελλάδος·

κα΄

Ε! των θνητών οι ελπίδες  
ως ελαφρά διαλύονται  
όνειρα βρέφους· χάνονται  
ως λεπτόν βόλι εις άπειρον  
105βάθος πελάγου.

κβ΄

Ο Βύρων κείται ως κρίνος  
υπό το βαρύ κάλυμμα  
αθλίας νυκτός· η αιώνιος,  
ω λύπη, τον εσκέπασε  
110μοίρα θανάτου.

κγ΄

Ανήρ κατά τον φύσεως  
νόμον τον άνδρα κλαίω·  
δεν χύνονται τα δάκρυα  
ματαίως επί τον τάφον  
115των ευδοκίμων.

κδ΄

Ότι αν φθαρτόν το σώμα  
πέσει, και τ΄ άυλον πνεύμα  
των αγαθών και η φήμη  
νικήσουν ως η αλήθεια  
120το αέναον μέλλον·

κε΄

Αν χωριστή, μετέωρος

επί την δέλφιον πέτραν  
αστράψει η λύρα, καύχημα  
Ἄγγλων και χαρμοσύνη  
125 Ἀγηνορίδων·  
κς΄

Ἡμεῖς ὅμως χηρεύομεν.  
Τας θλίψεις θεραπεύει,  
και ἀγει ο θρήνος εις ἀμιλλαν  
αρετῆς την φιλόδοξον  
130 σποράν του ανθρώπου.